

СТАНОВИЩЕ

от д-р Йордан Димитров Люцканов

доцент в Институт за литература при БАН

на материалите, представени за участие в конкурс
за заемане на академичната длъжност „професор“
на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“

по: област на висше образование 2. Хуманитарни науки
професионално направление 2.1. Филология (Руска литература)

В конкурса за „професор“, обявен в Държавен вестник, бр. 96 от 17.11.2023 г., и на интернет-страница на Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, за нуждите на Катедрата по руска филология към Филологическия факултет, като кандидат участва **доц. д.ф.н. Николай Михайлов Нейчев** от ПУ „Паисий Хилендарски“.

Със заповед № РД-21-74 от 16.01.2024 г. на Ректора на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ (ПУ) съм определен за член на научното жури на конкурс за заемане на академичната длъжност „професор“ в ПУ по област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филология (Руска литература), **обявен за нуждите на** катедра Руска филология към Филологическия Факултет.

За участие в обявения конкурс е подал документи **единствен кандидат**: доц. д.филол.н. Николай Михайлов Нейчев, Пловдивски Университет.

Представеният от Николай Нейчев комплект материали на електронен носител е в съответствие с Правилника за развитие на академичния състав на ПУ, и включва следните документи:

- молба за участие в конкурса;
- автобиография („европейски формат“);
- автобиографична справка за научно-изследователската дейност, предлагана за оценяване по смисъла на конкурса, вкл. кратък на участия в научни форуми и списък на публикации „в авторитетни чуждестранни издания“;
- списък на всички публикации, допълнен със списък на забелязаните цитирания;
- анотации на петнайсет публикации (една монография и четиринайсет статии и студии), на български език;
- анотации на петнайсет публикации (една монография и четиринайсет статии и студии), на руски език;
- текста на монографията (публикацията в пдф);
- текстовете на посочените статии и студии;
- текста на публикуван университетски учебник, част първа, по руска класическа литература, написан от кандидата;
- текста на публикувано университетско учебно пособие по руска драматургия от 19-ия век, написано от кандидата;
- удостоверение от декана на ФФ на ПУ за хорариума и т.н. на водения от Нейчев лекционен курс;

- уведомление от декана до Нейчев, че същият е допуснат до участие в конкурса.

Кандидатът Николай Михайлов Нейчев е приложил общо шестнайсет научни труда, от които тринайсет статии и студии, една монография, един учебник и едно учебно пособие, както и списък на около сто и шейсет научноизследователски разработки (от тях три монографии, два дисертационни текста, два хабилитационни труда и т.н.). Приемат се за рецензиране седемнайсет научни труда, които са извън дисертацията и се отчитат при крайната оценка, от тях една монография, един университетски учебник и едно университетско учебно помагало.

Кратки биографични данни за кандидата

Нейчев е доктор по филология с труд на тема „Влияние на догмато-мистичната ортодоксия върху късното творчество на Ф. М. Достоевски“ (1998 г.) и доктор на филологическите науки с труда „Проблемът за времето в Петкнижието на Ф. М. Достоевски“ (2023 г.). От 1994 г. преподава, на различни длъжности, история на руската литература при катедрата по руска филология на Пловдивския университет, на студенти от най-различни специалности във Филологическия факултет. През 2003 г. получава годишната награда „Золотая муза“ за високи творчески постижения и принос в развитието на българо-руските културни връзки. През 2010 г. монографията му „Достоевски – тайнствената поетика“ излиза на руски език в издателството на Уралския федерален университет в Екатеринбург.

Обща характеристика на дейността на кандидата

Оценка на учебно-педагогическа дейност

Нейчев чете курс по руска литература на 19 век на студенти от различни специалности на Филологическия факултет.

Написаната от него концептуална история на руската литература от 19 век – веднъж във формата на представена като хабилитационен труд за доцент монография „Литература и месианизъм (Руското литературно месианство през 19 век)“ (2009), по-късно и за настоящата процедура в адаптирания вид на учебник (първа част – 2023) – дава основата за научно-образователна школа с потенциал за привличането на магистранти и докторанти от чужбина и идващи от различни научно-образователни дялове на хуманитаристиката (визуални изкуства, богословие, културология).

Оценка на научната и научно-приложна дейност на кандидата

Нейчев е автор на три монографии с фундаментално значение за българската и международната русистика, от които, за съжаление, само една е преведена и издадена на чужд език (2010 г.). Последното се случва в период, когато издателството на Уралския федерален университет в Екатеринбург осъществява програма за превеждане на качествена чуждестранна русистика.

Около петнайсет от публикациите на Нейчев са в чужбина (в сборници и списания в Русия, Полша, Чехия, Турция, Канада), около дваайсет – на руски език; една – на английски.

От осемнайсетте по-важни участия в научни конференции пет са били в чужбина. През 2014 г. Нейчев прочита лекция на тема „Тайнствената поетика на Достоевски

(храмово-литургични аспекти)“ в Института по славистика на Виенския университет. („Тайнствена“ от „(църковно) тайнство“, не като „тайнствен“).

Приноси (научни, научно-приложни, приложни) и цитирания

Ще коментирам представените за конкурса монография, учебник и учебно помагало, и една от представените статии. Критичните си бележки (доколкото имам такива) ще излагам след или като част от представянето на всеки от трудовете.

Поединична характеристика на най-важните трудове

„Квантова литературна херменевтика и екзегетика: Проблемът за разбирането на художествения текст: Н. В. Гогол и Ф. М. Достоевски“ (Пловдив, Университетско издателство „Паисий Хилендарски“, 604 с.)

Трудът „Квантова херменевтика и екзегетика“ прилага епистемологията на квантовата физика в литературознанието и така успява да формулира и провери нова херменевтична методология. Ключови са понятията „суперпозиция“, „колапс на суперпозицията“, „допълнителност“ (или „комплементарност“) и „вторична суперпозиция“. Понятието „суперпозиция“ се отнася, най-общо, до света на обектите в тяхната неизбежна повлияност от наличието на наблюдател и дефинира, конкретно, състоянието на едновременна разноместност на обект. Понятието „колапс на суперпозицията“ дефинира снемането на точно, но фундаментално едностранчиво показание за обекта. Понятието „допълнителност“ се отнася до метода, справящ се с взаимно-несъвместими показания за положението на наблюдаван обект. Понятието „вторична суперпозиция“ се отнася до създадените от човек свят и тъкан на литературното произведение и дефинира успеха на писателя да симулира „суперпозиция“ – да поддържа и удържи читателската илюзия за едновременната достоверност на взаимно-несъвместими „състояния на нещата“ в света произведението, или да остави у читателя впечатлението за окончателна неопределеност.

Трудът се състои от три части: „Квантовата революция“, която въвежда в основни физични теории от последния век-век и половина и по-конкретно в квантовата физика (95 страници); „Квантова литературна херменевтика“, която показва преводимостта на основни положения а квантовата физика на езика на литературознанието (четиридесет страници); и „Квантова литературна екзегетика (върху материал от творчеството на Н. В. Гогол и Ф. М. Достоевски)“, която демонстрира потенциала на формулираните в предходната част шест принципа на квантовата херменевтика да обяснят читателския опит с литературния текст, от беглата среща с него до умното справяне с несъвместимостта между своя внимателен професионален прочит и внимателните професионални прочити на други (около двеста и шейсет страници). Книгата, с общ обем шеститин печатни страници, съдържа още кратък увод, двама и пет-странични резюмета на руски и на английски език, Приложение и списък на цитираната литература.

Трудът е приносен в плана на науките изобщо (доколкото демонстрира неефективната и неповърхностната съвместимост между два твърде отдалечени клона на науката), в плана на хуманитарните науки (доколкото формулираната херменевтична методология е приложима и във философията, и в историята, и в някои дялове на лингвистиката), в плана на педагогиката, в плана на теорията на литературата, в плана на историята на руската литература и в плана на, така да се каже, практическата културология. На последните четири плана на приносност ще се спра, избирайки най-важното

според мен във всеки. Педагогическият принос: третият, най-обширен, дял на книгата има структурата на „сократичен диалог“ (демонстрира обяснителния потенциал и финалната недостатъчност на различни теоретични перспективи върху едно или друго литературно произведение) и като такъв е ядро на потенциален учебник по литературна теория, херменевтика и история, прилагащ сократичния метод. Литературно-теоретическият принос: ще посоча само два: (1) системното разколебаване както на след-ренесансовата индивидуалистична и модерноцентрична представа за авторството, така и на структуралистките и пост-структуралистските представи за редуцируемостта на авторството до езикова или пък социална функция, чрез теоретично-информирано връщане към предмодерната представа за авторството като ‘страдателна’ (или ‘ергативна’) субектност (даваща конкретизиращ и неизбежно опростяващ израз на „вълновото „поле“, което стои преди и зад всичко съществуващо“, с. 138); (2) системното разколебаване на понятието реалност, не по оста фикционално – нефикционално, не по оста предналично – конструирано (т.е. реализъм – номинализъм), а по оста реалистично – фантастично. Нейчев последователно, макар и мимоходом, разобличава деветнайсетовечното материалистично (във философски смисъл) подсъзнание зад базисни литературоведски понятия. Литературно-историческият принос: съществено уточнява възходящата, вероятно, към Алфред Бем идея за отгласкването, несъгласието на младия Достоевски с Гогол. Приносът в плана на практическата културология: трудът е част от волните или неволни усилия на Нейчев, вложени във всичките му трудове, за литературоведското изразяване, продължаване и усложняване на интелектуална традиция, която почти изчезва между 15-и и 19-и век, или за православно християнско литературознание, или, казано на езика на постколониалната теория: за „провинциализиране на Европа“ (по-конкретно – тук долу).

Към труда имам малка библиографска забележка: във втората му част можеше да бъде спомената книгата на Радосвет Коларов „Повторение и сътворение“ (2009) и, по-конкретно, използвана подглавата „Теоретично отклонение за колебанието“.

„Квантова херменевтика и екзегетика“ е труд с научни приноси, заради които би следвало да бъде преведен на английски език.

„Руска класическа литература: Университетски учебник (Част първа: Руският роман на XIX век)“ (Пловдив, УИ „Паисий Хилендарски“, 2023, 444 с.)

Учебникът се състои от увод („Руската класическа литература като единен текст“), поетологична глава (извличащата общото в подхода на руските „класици“ от 19 век към жанра, към отношението между фикция, историческа/физическа/социална действителност и метафизична действителност, към героя/персонажа), глави за Александър Пушкин, Михаил Лермонтов, Николай Гогол, Фьодор Достоевски (две), Лев Толстой и Достоевски (сдвояваща ги), и библиография.

Учебникът изговаря и стъпва върху предпоставката, че руската литература от 19 век, чрез, общо взето, най-известните свои образци, става среда и средство на развитие на езика на църквата и на светоусещането на вярващите християни; че с усилията, интуицията и вярата на своите представители – или въпреки тях – се издига до неслучаен, неинцидентен съсъд на Откровението и до част от свещеното Предание. Накратко казано, учебникът ни поставя пред руско художествено-литературно подобие на Библията; именно подобие, а не толкова образ, доколкото е подчертано това как този литературен корпус действа. Тази предпоставка, кратко аргументирана в увода на учебника и подробно – в монографията на Нейчев от 2009 г., му дава основание да разглежда въпрос-

ната литература като преди всичко свръхтекстова цялост, и то по-скоро интровертна; а не като, например, пренареждаема и варираща в състава си констелация от текстови фрагменти, нуждаещи се, например, от социологична и литературно-компаративистка контекстуализация, за да проговорят на днешния читател и евентуално да го убедят, че имат помежду си нещо общо (освен руския език и предметни реалии, разбира се).

Допускам, че би било добре едно второ издание на учебника да отпраща към съвременни учебници, застъпващи така обозначения тук „традиционен литературно-исторически подход“; а също така, стъпвайки върху по същество педагогичния опит на монографията „Квантова херменевтика и екзегетика“, с педагогическа цел да демонстрира достойнствата и ограниченията на „традиционния литературно-исторически подход“ спрямо конкретни групи от произведения.

Лично мен ме смущава маргинализирането, в една или друга степен, на писателите и поетите Лесков, Некрасов, Салтиков-Щедрин, Алексей К. Толстой, Тургенев, Тютчев, Фет, Чернишевски. Изкушен съм да подозирам, че съзнателно или не мрежата на литературоведа е калибрирана така, че в нея да попаднат онези представители на литературния канон, чиито образи не са засегнати от съветска свръхексплоатация или пък недоексплоатация и върху които не пада неизбежно омаловажаващата ги сянка на по-големи фигури. Изговарям смущението си и подозрението си с цел посоча два проблема, решаването на които надхвърля прагматиката на настоящата процедура: първият: можем ли да се освободим от влиянието на съветския литературен канон (в неговите неизбежни разновидности, разбира се)? вторият: можем ли, в конструирането на курс по период от руската литература, да стъпим не на сума от лични ерудирани подхождания към отделни автори и двойки автори, ами на предсъветски или несъветски курс по този период, който курс ние да редактираме с оглед на новите знания и променения контекст? Имам наум два конкретни такива „курса“, макар единият да не е бил академичен и да е включвал и няколко не-руски фигури: всеизвестните „Вечни спътници“ на Мережковски и наскоро откритият от Галина Петкова курс на Боян Пенев (а преди това на Петър Бицили)?

Това, че разглежданият учебник предизвиква повдигането на тези въпроси, е несъмнено достойнство на учебника, и именно негово.

Буквоедски погледнато, учебникът има достойнство, което, за съжаление, нерядко липсва на учебниците в България: вместо комбинация от авторитарно-авторитети твърдения и списък с препоръчителна литература, той предлага академичен режим на позоваване.

Някои твърдения в „рамката“ на учебника би следвало да се подкрепят обаче с примери, а също да се преизговорят на литературоведски идиом, различен от идиома от автора на учебника. Например това: „Трябва да подчертаем обаче, че тази единна образна система на руската литература от XIX век има специфичен характер (...) който се дължи на изконно месианската руска менталност, според която не конкретното историческо събитие вторично се митологизира (както това се наблюдава в западнокатолическата историография за XIX век или в естетиката на романтизма), а историческата ситуация е естествено, подразбиращо се от само себе си продължение на свещеното в профанното“. Претенцията ми за примери, мисля, е ясна – аз много смътно схващам антитезата, а какво да кажем за един студент? Но и какво значи „исконно месианска менталност“ на един или друг етнос или нация? Такова твърдение е рисковано не само от гледище на модното, но имащо сериозни интелектуални основания, конструктивистко или модернистско теоретизиране за нацията. Обръщам внимание тъкмо на това двуили тричастно твърдение, защото в него се съдържа в миниатюра един риск, свързан с

учебника: вместо да въвежда в руската литература, учейки на чувствително към православната християнска вяра и богословие четене на литературата, да създава начетени русопоклонници, да кумиротвори. Този риск се засилва, когато в учебния план на филологията няма, достатъчно рано, предмет като увод в християнското богословие или увод в култовото изкуство например, а най-добре увод във византийската литература (така, както има увод в литературознанието, езиковедството и курсове по антична и западноевропейска философия и литература), а курсът по философия да включи лекции за византийската (например на основата на публикациите на Георги Каприев). Определена (всъщност най-важната) онтологична и екзистенциална сфера, тази на сакралното, устойчиво ще се асоциира от питомците на университета с руската литература-като-издигана-на пиедестал.

Задавам въпроса за взаимната адекватност на учебния план и на курса по руска класическа литература затова, защото смятам, че професорската длъжност вписва в корпоративно тяло – не просто в свободна общност, както правят докторатите.

Ще цитирам още един пасаж от увода на учебника:

„Общият идеен патос на руския литературен логос от XIX век е насочен срещу следните идеологически ядра: срещу индивидуалистичното разбиране за европейския тип герой; срещу самодоволната разсъдъчност на съвременната наука и философия; срещу лъжата на светското самоцелно изкуство; срещу разлагащото въздействие на естетическото; срещу демонизма на външната красота; срещу егоистичното разбиране на любовта; срещу безнравствеността на смъртното наказание; срещу поробващия свободата материализъм на „средата“; срещу рационализма, хуманизма и революцията; и изобщо срещу атеистичния и антихристов характер на цивилизацията като цяло. Но руската литература на XIX век поражда и нещо във висша степен удивително – това е не само цялостен, но и самоцитиращ се, както и самообясняващ се текст“. Скромните ми познания ми позволяват да се съглася с първото твърдение (отнасящо се до това какво „има“ в руската класическа литература). Нещо повече, да го приветствам като изключително евристично, дори имайки наум възможната му редуциционистичност. То позволява да видим руската литература като художествено-литературно себеизразяване на определен културно-исторически тип; културно-исторически тип, който за някои от нас, вкл. за мен, е рОдният, желаният и образцовият. То е опорен лост за осъществяване на интелектуалната операция, наречена в постколониалната англоезична „теория“ „провинциализиране на Европа“. Осъществяване, което е радикално в сравнение с предприетото от автора на термина Дипеш Чакрабарти, който твърди, че, за съжаление, единствената жива, оперативна, оперируема философско-понятийна традиция е западноевропейската, а другите, например класическата индийска, е в най-добрия случай предмет на успешна реконструкция. Чрез трудовете на Нейчев ние имаме шанса да заразсъждаваме на езика на източно-християнската халкидонитска традиция, да разширим микрореволюциите, осъществени в богословието и в историята на богословието чрез т.нар. неопатристичен синтез на Йоан Майендорф и други, в литературознанието от Сергей Аверинцев, в психологията и психотерапията от Владета Йеротич. Това е колосална и все пак изпълнима задача. Аз не съм склонен да приема второто твърдение от горесцитирания пасаж от Нейчев: че руската литература на 19 век е не само цялостен и самоцитиращ се, но и самообясняващ се текст, а по-точно модалността на твърдението. Дори да имаме достатъчно основания да го твърдим, не би следвало да го постулираме, а го приложим като експериментална теза: „работи“ ли? на кой „материал“ работи? какво повече ни дава в сравнение с режим на обяснение „изотвън“? доколко работи спрямо произведения, които сме изключили от каноничния корпус? а тях защо сме изключили – защото методът спрямо тях не работи или просто защото са естетически или другоаче не

толкова ценни? и въобще, защо съставът от автор, и и произведения е този: това са тези, които най-добре онагледяват приложимостта и достойнствата на метода; тези, които безспорно принадлежат към дискурса, който антиномично изговаря Божието присъствие на руски език; или тези, които по инерция и полу-консенсус историците на руската литература смятаме за по една или друга причина най-важни? Аз не твърдя, че тези въпроси не са заложени в основите и вложени в текста на учебника. Но аз бих предпочел да ги видя изведени, вкл. в „рамката“. Да видя онази култура на сократическия диалог, която е демонстрирана в „Квантовата херменевтика“, защото тази култура е дълбоко педагогична.

Бих предпочел и една по-слаба обща формулировка, а именно, че руската литература от 19 век може да бъде смислено и изчерпателно прочетена чрез методите на библейската екзегеза (на с. 13 Нейчев показва значението на похвата на типологията) и припозната като православно-християнска. И да нюансирам твърдението, че, освен библио-образна междутекстова цялост с ядро, периферия и външен мрак, тя образува и литургичен хронотоп. За да стане и това, не е ли необходим храм или храмоподобен културен хронотоп, в който да прозвучат тези части на потенциална литургична текстова цялост? Ами няма. Прочитанията на библиоподобната и библиообразната сърцевина на руската литература от 19 век си остават самотни занимания. Църква да, но литургия – само в нещо като катакомбни пространства. Нещо като възсъздаване на живота на пред-константиновата църква.

Не бих рискувал и с твърдението, че похватът на увенчаване на стотиците страници маене на външния човек с мигновеното и наглед незабележимо раждане на вътрешния, е „уникален за руската литература“. Той не е – до доказване на противното.

Смущава ме и това, което бих означил като хипостазиране на библиоподобността и библиообразността на руската литература от 19 век – чрез наричане на сърцевината ѝ „руски литературен Логос“, „Логос“ понякога с главна буква. Тази логическа бързина ме смущава, усещам я като избързване.

Учебникът на Нейчев, мисля, изисква активното съдействие на лектора, за да бъде безопасно усвояван от студента. Мисля, че това е предимство на учебника: защото принуждава страните в учебния процес към не-инертност.

Дребна фактографска, всъщност фактологична, бележка: осемте века в „поемата“ за Великия инквизитор (инкрустирана в романа „Братя Карамазови“, полуразказана от замислящия я Иван Карамазов) отпращат не към 11 век, века на схизмата, а към 8 век (ср. Нейчев, с. 27), века на известния фалшификат „Дара на Константин“, който папите оползотворяват още в същия век, за да оправдаят узурпирането на франкската кралска власт на Меровингите от страна на Пипин Късия, първия Каролинг, а после да насърчат Шарлеман да поиска императорска титла. Отнесена към 8 в., ретроспекцията на фикционалния Велик инквизитор има много по-голяма критическа мощ.

Университетският учебник на Нейчев е в предостатъчна степен евристичен, за да бъде преведен и издаден и на руски език, и на английски.

„Руска драматургия на XIX век: Университетско учебно пособие“ (Пловдив, УИ, 2023, 210 с.)

Пособието е по същество академична хистоматия; следва модела кратък компилативен увод към произведение – откъси от произведението – авторско изследване върху произведението. Това помагало въвежда студента в четенето на „Борис Годунов“

и „Малките трагедии“ от Пушкин, „Ревизор“ от Гогол и „Вишнева градина“ от Антон Чехов. Съставителят-автор на учебното пособие е включил върховите постижения на възобновявания византийски културен тип, или „руски литературен логос“, или „руско литературно месианство“ от 19 век, в литературния род на драмата. Книгата според мен е безспорно опорно четиво при потенциален курс по история на руската драма за магистранти или докторанти.

В студията „Даниил Андреев – вестителят на новата духовна епоха“ (сп. **Славянски диалози**, год. 17 (2020), № 26, с. 32-53), Нейчев излиза извън обичайния си предметен периметър (литературата от 19 век), за да представи панорамно разножанровото литературно творчество на един от най-забележителните мистици на 20-ия век във и извън Русия. Нейчев демонстрира (макар и в малка степен, в предварителен режим) приложимостта в това „външно поле“ на основната си стратегия като литературен историк (да откроява признаците и функционирането на „руското литературно месианство“, или на обновения византийски културен тип в художествената литература; конкретно, обръща внимание на проявилата се у Андреев нагласа за синтез, обхващащ и художествени, и нехудожествени жанрове); но, логично, все още съвсем откъслечно (чрез подчертаването на типа авторство, представляван от Андреев) се доближава до основното си откритие в литературната теория – „квантовата херменевтика“. Най-голямото достойнство – и научно, и педагогично (пропедевтично) – на студията е, че Нейчев ненаатрапчиво разсейва всякакво съмнение относно възможно апологетично отношение към своя обект. Нейчев не е апологет на руската култура, той е проникновен познавач на нейните падения и на нейния потенциал да бъде световно значима (без всякакви уговорки и без грам куртоазия в оценяването на мащаба и дълбочината на тази значимост).

Цитирания

Нейчев отчита двеста двама и седем (!) цитирания на свои публикации. Най-цитираната от тях е публикуваният през 2010 г. в Екатеринбург превод на монографията му от 2001 г. „Тайнствената поезика на Достоевски“. В случая става дума за почти осемдесет цитирания по същество в монографии, дисертации и статии в списания от (почти без изключение руски) учени, нямащи нищо общо и едва ли познаващи автора; и не за неизбежни споменавания в обзорни статии за русистиката в България.

По-късни статии на Нейчев, интегрирани в „Квантова херменевтика и екзегетика“, също са цитирани по същество, но на български и от българи. Следва да се има предвид също, че те са имали много по-малко време да бъдат „забелязани“. Но много по-малко цитирания има българоезичната версия на горепосочената книга, макар да е имала девет години по-дълъг живот.

Това разпределение на цитиранията недвусмислено сочи необходимостта от по-често публикуване на чужди езици и, конкретно – от страна на русистите на руски.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Документите и материалите, представени от Николай Нейчев **отговарят на всички** изисквания(та) на Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), Правилника за прилагане на ЗРАСРБ и съответния Правилник на ПУ „Паисий Хилендарски“.

Кандидатът в конкурса е представил **достатъчен** брой научни трудове, не използвани при защитата на ОНС „доктор“ и на научната степен „доктор на науките“. В работите на кандидата има оригинални научни и приложни приноси, като достатъчна част от тях е получила международно признание. Теоретичните му разработки имат практическа приложимост, като част от тях са пряко ориентирани към учебната работа. Научната и преподавателската квалификация на Николай Нейчев е **несъмнена**.

Заявявам, че постигнатите от *Николай Нейчев* резултати в учебната и научно-изследователската дейност, **напълно** съответстват на минималните национални изисквания, приети във връзка с Правилника на ПУ за приложение на ЗРАСРБ.

След запознаване с представените в конкурса материали и научни трудове, анализ на тяхната значимост и съдържащи се в тях научни, научно-приложни и приложни приноси, изложил тук горе най-важното от своите наблюдения и изводи, и, държа да подчертая, съзнателно поставил ударение върху своите несъгласия с кандидата, намирам за напълно основателно да дам своята **положителна** оценка и убедено да препоръчам на Научното жури да изготви доклад-предложение до Факултетния съвет на Филологическия Факултет за избор на Николай Михайлов Нейчев на академичната длъжност „професор“ в ПУ „Паисий Хилендарски“ по: област на висше образование „Хуманитарни науки“, професионално направление „Филология“ (научна специалност „Руска литература“).

20 март 2024 г.

Изготвил становището:

доц. д-р Йордан Люцканов